

לונדון, 10.2.46

(227)

פוליה יקרה -

כאשר כתבתי לך אחסול הזמנתי את קונין שיבדוק
את עמס, כי רופא מליורטול (אחיו של ארטור לוריה) אמר
לי שיש לו רושם שעמס סובל מאנמיה, ומכיוון שנוכחתי שעוד
בילדותו, סבל מתוסר-דם חששתי שזה עלול להיות דבר רציני,
אם כי הרופאים שטיפלו בו בבית החולים בליורטול - וזה בית
חולים מרכזי עם כוחות-רפואה מעולים - לא הקירו כלל על
טיב הדם שלו.

קונין ביקר אותו אחסול ובדק אותו בדיקה מעולה.
הוא מצא שהריאות אצלו בסדר גמור (גם בבית החולים הגידו
לו אותו דבר) ושכלל גופו הוא איחן, אולם הרפואות, שנחנו
גם לפני ארבע שנים (כשהיחל לו פניומוניה) וגם עכשיו נגר
הדיונמריה, על-פי טבען הורסות את הדם, כלומר הכדורים האדומים,
וצווה לחת לו שחים עשרה זריקות של תמצית-כבד וכן גם שקויים.
וגלולות שיש בהם ברזל ומחזקים את הדם. אחסול והיום כבר עשה
לו בקצמו שתי זריקות.

מהטלגרמה שקיבלתי נמך היום אני רואה שעמס סיפר
לך על האחות שנחאהב בה. הוא סיפר לי על כך עוד אחסול, ואנחנו
עומדים באמצע הבירור בענין זה. אין חועלת ואין טעם לבעוס
או לגעור בו. בכות או בצעקה אי-אפשר פה לשנות כלום. עוד
איני חושב שהדבר הוא כה רציני, אם כי איני בטוח שאינו רציני.

אני מנסה להסביר לו - בלי כל רוגז ונסיון של מתן פקדות -
עד כמה אין הדבר רצוי - קודם כל בשבילו ובשביל עתידו הוא.
איני בטוח כמובן שאצליח, אבל אם יש סיכוי להילחם הרי זה
רק בטיפול חברי, ידידותי, בלי כל אונס וכפיה.

דיברתי איתו, כמובן, גם על עתידו, וגם בעניין זה
עוד לא באתי אחר לידי מסקנה ברורה. הוא סבור שלא יהיה
לו כוח רצון והתרכזות - בשביל להתחיל ללמוד מחדש מקצוע
(הצעתי לו ללמוד הנדסה). הוא בעצמו נוטה להמשיך במקצוע
הצבא, אם כי הוא מרגיש שטוב שיהיה לו מקצוע אחר, ובזאת
יעסוק רק כבדבר-מלואים, אבל גם בעניין זה עוד לא הגענו
למסקנה סופית, ועוד נהיה יחד כמה ימים ונמשיך בשיחות.
בכל אופן אני שמח שיש לי הזדמנות להיות איתו
יחד בזמן זה כמה ימים, אם כי איני בטוח שאצליח להוציאו
מהסבך שנסחבך בו. בכל אופן לא אעשה ולא אנסה לעשות זאת
בכוח, גם אילו יכלתי לעשות זאת ככה.

לא יכלתי למצוא מקום בהוטל, ולקחתי חדר בשביל
עמוס אצל הגב' דינרמן, אבל רק ישן שם. כל היום אנחנו יחד.
בררתי היום שהארגונים שלנו נשלחו ספה רק באמצע
יאנואר, ויעברו עוד כנראה כמה שבועות עד שיגיעו.
גם לא כל הכפרים ספה, כפי ששמעתי, נתקבלו, ואיני
יודע הסבה.

אצל הגב' דינרמן לא נשחטה כלום, צ'רלס נסע לאמריקא,
אבל איזי עוד נמצא שם. הגב' דינרמן סיפרה לי שבמזו מת לפני

חמשה שבועות, מה סחוך כאבים גדולים, כי כל דמו היה מורעל.

הילד של קונין עומד לנסוע בעשרים לחודש זה לארץ

לבקור. אמש אכלנו ארוחת ערב אצל הקונינים, והערב נהיה

אצל הלוקרים.

אח ויצמן עוד לא ראיתי, אבל אמרו לי שמצבו הוטב

בהרבה, והוא כבר בא למשרד.

במשך השבוע אני מקוה לצאת באווירון ובתחילת

השבוע הבא אני מקווה להיות בבית.

שלום ונשיקות

דוד.
